

securité, de *service*, de champagne, de hapjes, de *invités*, alles is nu belangrijk."

Tik, tik, tik, gaan de hakjes de hal in. Met een glimlach waar menig Hollywoodster alleen van kan dromen, begroet ze de overige genodigden en maakt ze een gesprekje met iedereen aan de hand van het draaiboek, het smoelenboek dat ze helemaal uit haar hoofd heeft geleerd. Als het werkt voor Miranda Priestly, dan werkt het ook voor haar. Zo simpel is het. Het wordt drukker en de grootheden komen binnen. De presentatie kan niet beginnen als zij er niet zijn. Momo gaat het doen.

En als je over de duivel spreekt, dan trap je hem op zijn staart. Tik, tik, tik, als een reïncarnatie van Mefisto komt een flamboyante figuur aanlopen met een grote hoed en een cape die achter hem aan golft. Hij draagt een wandelstok met een zilveren kop in de vorm van een wolf. Hij geeft haar twee luchtkussen en zwaait theatraal zijn cape over zijn schouder. "*Darling*, is hij er al?"

"Snel, kom mee, daar is hij!" Een grote limousine komt aanrijden en stopt voor het *Hôtel Drouot-Richelieu*, het oudste nog bestaande veilinghuis ter wereld, opgericht in 1852. Het is nog steeds een van de belangrijkste knooppunten van de kunstmarkt wereldwijd. Maar in deze vestiging worden de oude meesters geveild en dat is nu precies wat zij wil. De chauffeur stapt uit en opent de deur voor de passagiers. Twee ballenjongens, bodyguards, escorteren een iele man in een gestreepte pantalon, een zandkleurig vestje en een wijnrood jasje, waardoor hij meer wegheeft van Willy Wonka dan van een van de rijkste en grootste kunstverzamelaars ter wereld. Nog meer luchtkussen. "Sorry voor de *delay*, mijn schatje moest uit met haar *nanny*. Ik bedoel mijn hondje, *darling*." Ze heeft echt een hekel aan dat slappe excuus voor een hond. Daisy is een verwend klein chihuahua-ratje met een diamanten halsbandje, een eigen verzorgingslijn en drie koffers bagage. Ze was blij dat Daisy er niet bij was. Net als ze naar binnen willen gaan, komt er een heer met een rood verhit hoofd, een beslagen bril en nat haar aanrennen, in een kostuum met krijstreep en een zwarte aktetas onder zijn arm geklemd.

"O, dit is mijn *P.A.* Cooper, te suf voor woorden, maar enorm kundig. Fijn dat het gelukt is met de metro. Zullen we gaan? Wie zijn er allemaal, Antoinette? Jullie zijn toch niet begonnen zonder mij, hè?"

"Maar natuurlijk niet, Gustav, jij bent toch de eregast? Ik ga ervoor zorgen dat je alle werken waar je je oog op hebt laten vallen als eerste kunt zien en dat je als eerste een bod mag uitbrengen. We hebben echt zulke mooie werken. Het zal geweldig zijn om voor jou deze werken te mogen exposeren in de Luberon. Ik zal je persoonlijk rondleiden met Mohammed Mahmoud. Deze kunstgoeroe heeft diverse galleries in Zuid-Frankrijk en Marokko en hij heeft een ongeëvenaarde kunstkennis, vooral van de werken die ook in het zuiden zijn vervaardigd. Ik weet dat je een enorme liefhebber bent van Cézanne, Gauguin, Van Gogh en Matisse. En dat mooie licht en die mooie kleuren zijn daar natuurlijk volop aanwezig. Ze waren er niet weg te slaan.

Maar ik zal je straks meer vertellen. Laat me je voorstellen aan Mohammed

Mahmoud." De heren staan wat onwennig tegenover elkaar, allebei opgeprikt en trots als een pauw. Mohammed neemt zijn hoed af, slaat zijn cape naar achteren en maakt een buiging als de markies van Karabas.

"*Enchanté, monsieur Mason.*"

"U bent de kunstkenner, aangenaam! Laten we vooral naar binnen gaan en dan kunt u me alle schatten laten zien."

Zodra ze de ruimte betreden, valt het geroezemoes stil. Het aanwezige publiek was niet alleen ingegaan op de uitnodiging om de bijzondere werken te zien en mogelijk aan te schaffen, maar vooral om getuige te zijn van de stille veiling die vooraf zou gaan aan de publieke veiling. En het spel begint. Heupwiegend gaat Gustav voor aan Mohammed, die gepaste afstand houdt en wacht tot hem wat gevraagd wordt. In hun kielzog lopen de ballenjongens, strak in pak met zonnebrillen in de sfeervol verlichte zalen. Antoinette sluit de rij met Cooper, de akte-tas nog steeds strak onder zijn arm geklemd. "Ik neem aan dat de papieren van herkomst in orde zijn?" vraagt Gustav zonder om te kijken.

"Vanzelfsprekend." antwoordt Antoinette. Ze volgt Mohammed en Gustav, die bij elk werk blijven stilstaan en een onderling gesprek hebben over de schilder, de kleuren, de lichtinval, de gebruikte technieken en de plaats waar het geschilderd is, afgewisseld met wat lacherige onderonsjes. Ze staat strak van de spanning. Pf, ik ben toe aan een massage, denkt ze bij zichzelf. Hij pakt van elk dienblad een glas champagne, knikt goedkeurend als hij de aardse tonen van de Bollinger proeft en zet het glas weer weg. Hij neemt amuses aan, eet een hapje en legt het weg. Hij blijft niet lang staan voor de fraaie kleuren van Cézanne, de aardetinten van Gauguin, ook bij Van Gogh loopt hij gewoon langs. Bij alles knikt hij. Het valt haar op dat Cooper een verfromfaaid notitieblokje in zijn handen heeft en aantekeningen maakt met een stompe potlood dat hij nog net kan vasthouden.

Iedereen wacht in spanning af wat deze excentrieke kunstverzamelaar gaat doen en houdt gespannen de adem in. Het blijft stil. Het laatste knikje en een teken met zijn vingers naar Cooper. Dan kijkt hij naar haar: "*Sweetie*, tijd voor een boottochtje op de Seine." Antoinette begint te glunderen en loopt enthousiast op hem af. In het voorbijgaan wisselen Mohammed en zij een blik van verstandhouding.

"Geweldig Gustav, mag ik je voor gaan? We maken een tochtje over de Seine en daarna gaan we dineren bij *Cinq, d'accord?*"

"*Fantastic!*"

Cooper is helemaal in de stress bij de aankondiging van dit snelle vertrek. Hij snelt vooruit om de administratie te regelen. Waarom neemt die man altijd de benen zonder hem. Hij zet de nodige handtekeningen en zegt dat hij op de afspraken voor verzending, verzekering en betaling terugkomt. Op een holletje gaat hij achter het gezelschap aan en is hij net op tijd om nog in een van de auto's te stappen.

Yachts de Paris heeft een prachtige boot klaarliggen, sfeervol ingericht, champagne

koud, kussens op het achterdek. De kapitein en twee pursers gaan deze rondvaart verzorgen en springen in de houding zodra het gezelschap het jacht nadert. Gelukkig is er een afstapje. Met de keuze van de jurk en de hakjes heeft ze geen rekening gehouden met dit programmaonderdeel. Ze weet gracieus plaats te nemen in de volumineuze kussens op het achterdek. Natuurlijk wordt er meteen Bollinger geserveerd. “*Mon cher* Gustav, ik wil graag een toast uitbrengen op het slagen van deze geweldige middag. Ik ben verheugd dat de verzameling die we je hebben kunnen aanbieden naar je zin was en ik hoop dat we ook de overige onderdelen van onze samenwerking tot een goed einde weten te brengen. Met deze doeken ben je toonaangevend binnen de kunstwereld in de Provence en de Côte d’Azur. De *beaumonde* van Parijs, Londen, Amerika en Japan zijn frequente bezoekers en velen hebben een villa in de Provence en Côte d’Azur. Het is het nieuwe centrum van kunst, gelegen tussen Zwitserland, Italië en Frankrijk. Goed bereikbaar per vliegtuig, boot, TGV en auto. Het geeft je de mogelijkheid om de kleuren, het licht, het landschap en de typisch dorpjes van dit betoverende gebied zelf te zien en te beleven en vervolgens deze prachtige schilderijen kunt aanschouwen. *Santé!*” “*Santé!*” Ze heffen het glas en brengen een toast uit op hun verdere samenwerking. Niemand ziet dat Antoinette en Mohammed heimelijk blikken uitwisselen. Wat schuilt er achter deze façade?